

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 157. Et venit vna ex ancillis Summi Sacerdotis. v. 66.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

& secundarij serui agunt circa Christum mali? Hoc, quod Petrum eius designatum vexant Vicarium, ita vt illum ad abnegandum principalem suum compellerent, & sic omnibus amicis suis denudarent. Quomodo autem hoc perfecerint, accurate prosequuntur Euangelistæ, ad nostram instructionem, ab ouo vt dicitur seu primo initio exorsi, aiunt enim quod Petrus securus fuerit Christum captiuum à longe, amore quodam, quo erga Dominum præ alijs ardentius afficiebatur, sperans quod posset latere & videre euentum rei, adiunctus est ei & alius quidam discipulus, ita notus Pontifici, vt potuerit etiam secum Petrum introducere. Introductus Petrus permiscuit se vilioribus ministris in atrio ad ignem, modo stans, modo sedens, modo accedens, modo paululum recedens, explorans quid ageretur de Christo Domino suo. Hac occasione factum est, vt variaz interrogationes ei sint propositæ, quæ sequentur, ex quibus tandem crebra eius secuta est ruina. Hoc considerans non parum percellor, quis enim crederet in aula Pontificis hominem venturum ad lapsum cum Pontificis nomen importet officium securitatis tantæ, in transeundo huius vitæ fluuio, quantum importat securitatem famis, si habites cum pistore. veruntamen aula Pontificis fuit Petro occasio lapsus.

Domine Deus, video quod neque locus neque tempus sit satis potens arbitrium Hominis tenere, à lapsu, sed gratiæ tuæ plenitudo & Hominis cum ea cooperatio. Idcirco bene dixit Sanctorum tuorum vnus, quod nec vestis nec professio faciat monachum, scilicet bonum, sed sancta morum conuersio, alias omnis creatura de se apta est seducere miserum hominem inclinatum sic ad ruendum, sicuti lapis ad descensum.

Domine Deus nostet, & amor meus, quod si me mundus alliciat, si caro ad blandiatur, si tentet Diabolus, si pro innata obseruataque natura peccatum fores pulsare præsumat, si pro veteri satis nota consuetudine sodales inuitent, si denique ad pristinam malæ vitæ vesaniam me prouocet voluptatis illecebra! aspice in me & miserere mei Deus, confiteor planissime, quod non stabo, nisi tu me fulcias, quod non viuam, nisi mihi inspires gratiam, quod non perseuerabo mea vi, nisi tu me perseuerare doceas, suggerendo talia media, per quæ euadam periculum, lucret præmium.

§. 157. *Et venit vna ex ancillis Summi Sacerdotis, v. 66.*

Vel casu venit hæc, vel agitata à Diabolo, vt tentaret Petrum, cæteris ancillis curiosior, audacior, & procacior, curiosior si vt videret, quinam starent in atrio vel milites vel externi sequentes captiuum: audacior, si vt ostentaret præsentibus, vel pulchram specie vel ornatam plus cæteris: procacior

facior, si ideo ut quem forte sibi gratum videre & amicum intueri vel lucrari posset, vel ut colloqueretur variis ibi collectis ministris, & quæ intus gesta perceperat, foras effutiret, more garrularum, quæ rimis plenæ sunt, & hac illacque perfluunt. Ecce venit Ancilla, ô Petre, male venit, irriti lapsum venit. Vere dixerim vna mulier fecit confusionem in domo Petri futuri Pontificis Noui Testamenti.

Domine si ita est, uti est, ut ancilla, serua, mancipium confusionem patriat Petro te amanti, te sequenti, & designatæ columnæ in Ecclesiâ tua sancta? quid nobis miseris futurum censebimus, si in Medæas, Aglâias, Pelagias & similes potentias, tanquam veneficij pollentes incidamus! Custodi me Domine, ut pupillam oculi, sub umbra alarum tuarum protege me, cum species sollicitans & alliciens uti validus ventus irruit in me, cum vox suavis & dulcis resonat in me, ut me deiciat, tunc oro in adiutorium meum & omnium intende; & si fors ex naturæ infirmitate & carnis imbecillitate vacillauero, porrige dexteram, ne succumbam: *pone me iuxta te, & cuius manus pugnet contra me, si enim tu Deus pro me, quis contra me praualebit nec sanguis nec caro, nec mundus nec diabolus, nec vir, nec mulier, nec amicus, nec inimicus, nec extraneus nec domesticus me superabit.*

§. 158. *Et cum vidisset Petrum calefacientem se. v. 67.*

Inter minora ministeria est ancillatus. Ut ergo fœmineus quoque secundum Ambrosium sexus, in necem Domini cooperetur, & redimeretur per Domini Passionem, illa & aliæ aliquot fœminæ ad Christum cruciandum accesserunt: nam ex virili sexu cooperabantur, ad Christi Passionem, Principes, priuati, Sacerdotes, laici, amici, inimici, Iudæi, pagani, liberi, serui, iuuenes, senes, sexus fœmineus hæcenus deerat, interuenit ergo ancilla Pontificis vna, non quidem ut immediate ipsa Christum Dominum cruciaret, sed æquiualeuter per Petrum eius carissimum discipulum affligeret. Valde autem opportune ad Petrum vexandum permilla est ire ancilla, ut per eius considerationem Petri terunderetur iactantia: sic lenim & superbia & fastus Holofernis confusus est per Iuditham: Pharaonis per muscas & cyniphes. Quid igitur fecit hæc ancilla cum Petro, ut per Petrum affligeret Christum? Hoc, vidit eum. Hoc fuit initium, uti *Lupi videndo Marin & Basiliscus videndo hominem* dicuntur iam nocuisse.

Domine Deus, siue verum sit, siue falsum quod lupi prius videndo hominem, quam homo lupos, raucedinē causant & basiliscus hominem videndo occidat, certe hic valet prouerbiū. nam ecce ancilla Petrum tuum designat in terris Vicariū vidit & occidit, & raucum fecit, imo vocē peius